

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΝΑΡΚΙΣΣΟΥ

Κάτω ἀπ' τῆς ἑλῆς τῆ φυλλωσιά τῆ διπλοφανέρωτη, τὴν πράσινη καὶ γαλανή, ἕνας γέρος τῆς Ἑλλάδος, ἄσπρος στῆ γαλάζια σκιά τῶν κλωναριῶν, μιλοῦσε σὲ παλληκάρια μαζωμένα γύρω στῆ σοφία του. Ἔλεγε :

— Δῶστε νέοι, κι' ἐσεῖς ποὺ κρύβετε κάτω ἀπ' τὴ σάρκα τοῦ παιδιοῦ ψυχὴ ἄντρα πρόωρη, δῶστε τὰ σώματά σας στὰ γλυκὰ χαδέματα τῶν γυναικῶν. Οἱ γυναῖκες νανουρίζουν στὰ κατάσπρά τους χέρια μὲ τὰ ζεστά φιλιὰ τους, τῆ δύναμη τοῦ ἄντρα . . . δροσίζουν τὸ φλογισμένο αἷμα του, ξεκουράζουν τὴν ἐκνευρισμένη σάρκα του. Μακροῦ ἀπ' τὰ ἡδυπαθῆ παιγνίδια τῶν μονόχρωτων νέων. Μὴ καταφρονάτε καὶ μὴ φοβάστε τὴ γυναῖκα, ποὺ εἶνε περιποιητικὴ καὶ χαριτωμένη. Τὸ ἡδονικὸ μεθύσι τῶν μονόχρωτων νέων εἶνε καταστροπτικὸ σὰν τὸ πνεῦμα τοῦ θανάτου. Μάθετε ὅτι ὁ γλυκὸς Νάρκισσος πέθανε γιὰ ν' ἀγαπιέται· κι' ἀκοῦστε προσεχτικὰ στῆ διήγηση τῆς ἀγωνίας του. Γιὰ νὰ τιμωρήσει τοὺς τρελλοὺς ποὺ τὸν καταφρόνανε, ὁ Ἔρωτας τοὺς σπρώχνει στὸ Θάνατο τὸ Μαῦρο.

Μὲ βῆμα ἀκανόνιστο, μὲ πόδι χαλαρό, τὴ σάρκα ζεστὴ ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὶς γλυκὲς θύμησης, ὁ Νάρκισσος μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά γυρνᾷ ὄνειροπλέκτης, κουρασμένος ἀπ' τὰ βήματά του. Παιγνιδίαιρες, οἱ φτεροπόδες νύφες, ἄλλες γεμίζουν μὲ ξανθὲς φευγάλες τὰ διαστήματα τῶν δέντρων, κι' ἄλλες στὸ γύρο τῆς λίμνης πετιοῦνται ψηλὰ ἴσιες, καὶ λιγερὲς μὲ τὰ ὄραϊα γυμνὰ κορμιά τους. Ὁ Νάρκισσος χαμογελά στὸ ἠλιόφεγγο πέταγμα τῶν γυναικῆσιων κορμιῶν σκυμμένων ἀπ' τὸ τρέξιμο. Κομματιασμένος ἀπ' τὴ σκιά τῶν φύλλων, ὁ ἥλιος, σκορπιέται, φωτίζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὴ πράσινη χλόη καὶ τὴ φευγάλα τῶν κορμιῶν ποὺ τρέχουν. Στῆ βαθύχρωμη πρόσοψη τοῦ δάσους τρεμίζει ἕνα φύλλωμα ἄυλο σχηματισμένο ἀπὸ σκορπισμένες λάμπες Ὁ ἑλαφρὸς ἀέρας φέρνει τὸν Ἔρωτα, τὸν ἀόρατο τοξότη καὶ οἱ νύφες ἀνατριχιάζουν, αἰσθάνονται νὰ χτυπᾷ στὰ τρυφερὰ στήθια τους τὸ ἄπιαστο χτύπημα τῶν μικροσκοπικῶν σαϊτιῶν ποὺ τὸ θεϊκὸ παιδὶ σκορπᾷ καὶ σμίγει μὲ τὰ μόρια τοῦ φωτός . . . Τὸ μαλακὸ χορτάρι δέχεται τὰ κορμιά τους, ἀνακατωμένες ὅπως εἶνε σὲ κρυφὰ παιγνίδια (γυναικῆσιες τρέλλες μὲ μαριόλικά πρόσωπα). Ὁ Νάρκισσος μεθᾷ στοχάζοντάς τες, καὶ ποιοὶ πολὺ ὅταν βλέπῃ τὰ μυστικὰ χάρδια τους. Καμαρώνει τὶς στάσεις τῶν νυφῶν : — κ' ἐκεῖνες γλυκοφιλιοῦνται, ἐνῶ μὲ τὰ μάτια τους — μάτια γαλανά, μάτια μαῦρα — κιντᾶζουν καὶ λαχταροῦν τὸ παλληκάρι. Στὸ δάσος ποὺ ἀφήκαν φεύγοντας γιὰ μακροῦνὰ κινήγια οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Φαῦνοι, μένουν μόνες οἱ νύφες μὲ τὸ Νάρκισσο· τὸν κνηγᾶνε καὶ τὸν ποθοῦν, ἔτοιμες νὰ φύγουν μὲ τσακίσματα γιὰ νὰ ξαναπέσουν πάλι στὰ χέρια του. Μιὰ ἀπ' ἀφτῆς ἡ πιὸ εὐτυχισμένη — θᾶξερε λοιπὸν ἀφτῆς τὶς γλύκες — « . . . στὸ ἀναποδογυρισμένο σῶμά του ἡ δροσιὰ τῶν λουλουδιῶν ποὺ τσαλακώνονται μὲ τὸ πέσιμό του, ἡ δροσιὰ τῶν λουλουδιῶν καὶ ἡ μυρωδιά τους . . . στὸ

βλέμμα του τὸ κούνημα τῶν φύλλων, τὰ κοντινὰ πετάματα τῶν πουλιῶν, ἡ φευγάλα τῶν συνέφων, ἡ ἔκτασι τοῦ οὐρανοῦ, τὸ φεγγοβόλημα τοῦ ἡλίου στὸ μέτωπο του . . . τὰ μάτια, τὰ γαλανὰ μάτια τοῦ Νάρκισσου . . . στὸ στόμα του ἡ μυρωδιὰ καὶ ἡ γλύκα τῶν φιλιῶν, ἡ φλογερὴ με καρδιοχτύπι ἐπιθυμία . . . καὶ σ' ἐκείνη τῇ σάρκα του τῇ καλόχαδῃ καὶ λιγωμένη, ὁ ἔρωτας—ὁ γλυκὸς ἔρωτας τοῦ νέου με τὰ ξανθὰ μαλλιά . . . » Ὁ Νάρκισσος περπατᾷ στὸ γῦρο τῆς λίμνης, κι' ὅσο στοχάζεται πῶς οἱ νύφες τὸν προσμένουν, ἐνθουσιάζεται. Δὲν ἔχει παρὰ νὰ ὀρμήσῃ! Κάτω στὸ δάσος, θὰ σκορπιζόταν με θόρυβο, ἡ γοητευτικὴ καὶ ὄλο με γέλοια τρεχάλα τῶν Ναπαίων. Ἡ μιὰ ἀπ' ἀφτὲς ἡ πιὸ ἀνυπόμονη ἡ πιὸ λαχταριστὴ, θὰ σκόνταβεν ἐπίτηδες σὲ κάποια ρίζα βγαλμένη ἀπ' τὴ γῆ, σὰν πρῆξιμο. Τέχνασμα, — ὅπως θὰ σηκωνόταν σιγά, θὰ ἔπεφτεν ἐκείνος ἐπάνω της ὡσὰν σ' ἀνέλπιστο ἐμπόδιο. Μισοῦσετοὶ καὶ χαρούμενοι θὰ ἔνωσαν τὰ χέρια τους γιὰ νὰ βοηθήσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ τὴ γῆ με ἀμοιβαία βοήθεια. Ἀλλὰ τέτοιες ἠθικὲς κούρασες περνοῦσαν στὸ αἷμα του καὶ τὸ ἐμουδίαζαν : Γονατισμένοι, τὸ βλέμμα χαμένο ἀπὸ ζάλη θὰ τοὺς ἔκανε νὰ χάσουν τὸ κόσμο. Αὐτὸ πιά τότε γιὰ τὸ Νάρκισσο θά'ταν ἡ εὐτυχία : «Στὰ χεῖλια του ἡ γλύκα τοῦ γυναικίσιου φιλιῶ, στὸ σφιξίμο του τὰ κουνήματα ἔρωτόφλογου κορμιοῦ, ἀπὸ τὰ μάτια του κάθε θέα θὰ χανόταν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βαθὺ καὶ πυκνὸ χρῶμα τῆς πρασινάδας . . . καὶ στὴ περίφλογο σάρκα του στὴ τρυφερὴ σάρκα του, ὅλη ἡ θεϊκὰ φωτιὰ τῆς Ἀφροδίτης».

Ἄλλ' ὁ Νάρκισσος θολώνει με ζηλιάρικη τρέλλα τὴν εὐχαρίστησι, στοχάζοντας μιὰ τέτοια ἡδονή «Τὰ μάτια μου νὰ βλέπουν τὸ χρῶμα τῆς πρασινάδας τὴ στιγμὴ, πού θ' ἀπολαμβάνω τὴν ἔρωτεμένη νύφη, τὰ βλέμματά μου νὰ σκοτίζονται σὰν ἀντικρούζουν τὸ ἀντικρουνὸ χῶμα νὰ σπᾶν, νὰ χάνονται σκόρπια, στὸ βαθὺ του χρῶμα, ἐνῶ ἐκείνη, ἡ νύφη πιὸ εὐτυχισμένη, ξαπλωμένη ἀνάσκελλα θὰ ἔχει τὴ φεγγοβολιὰ τοῦ Ἥλιου στὰ μάτια της, θὰ σμίγει στὴν ἀνατριχίλα τῆς ἡδονῆς τὴ λαμπεράδα τοῦ Ἥλιου κ' ἐνῶ τὸ κορμί μου δὲ θὰ γευτεῖ παρὰ μιὰ πρόσκαιρην ἡδονή, μιὰ χαρὰ ποῦ φεύγει, ἐκείνης τὰ σπλάχνα θὰ ρουφίξουν μιὰ ἐσωτερικὴ καὶ βαθεῖα χαρὰ.—Δὲν εἶμαι λοιπὸν τρυφερὸς καὶ ὠραῖος σὰν τὴ πιὸ ὠραία νύφη ;—Γιατὶ λοιπὸν κ' ἐγὼ νὰ μὴ γνωρίσω τὴ γυναικίσιαν ἡδονὴ με τὴ φεγγοβολιὰ τοῦ Ἥλιου στὰ μάτια ; »

Ὅταν ἔφταξε σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο τῆς ἡδονικῆς παραφορᾶς ποῦ τὸ πνεῦμα μεθ' αὐτὴν τὴν ἰδέα πῶς θὰ ἀπολαύσῃ γερὰ σφιξίματα καὶ δυνατὲς σπρωξιές, ἐνῶ ἡ κουρασμένη καὶ χορτασμένη ἀπὸ τὰ χαδέματα σάρκα του θ' ἀδυνατεῖ νὰ τὰ πραγματοποιήσῃ, τότε ὁ Νάρκισσος κολακεύει με σοφιστεῖες τὴν ἀδράνεια του. Ἐξέπρονευσε τὴ φαντασία του, στοχάζοντας τὸν ἑαυτό του, γιὰ γυναικία. Τραβᾷ μακρὰ ἀπ' τὸ δάσος ὅπου οἱ νύφες ἀνυπόμονες χοροπηδοῦν θυμωμένες γιὰ τὸ φευγιὸ του, ἀγκομαχῶντας καὶ με ἡδονικὴ λαχάρα περπατᾷ σιμὰ σ' ἀνθισμένα λειβάδια τῆς βρύσης. Ὁ Νάρκισσος χώνει τὸ φλογισμένον πόδι του, χωρίζει τὸ ρεῦμα ποῦ θέλει νὰ περικυ-

κλώση τοὺς μικροκαμωμένους ἀστραγάλους του μ' ἓνα γλυκὸ πασπάτεμα σὰ χᾶδι. Ὁ Νάρκισσος ἐρωτεύεται τὴν εἰκόνα του ποὺ ἔχει σμίξει στὸ κλιμπαρένιο νερὸ μὲ τὸ ἀντιφέγγισμα τοῦ οὐρανοῦ· βρίσκει σ' αὐτὴ—στὸν ἑαυτό του—τὴν εὐκνησία τῶν κλωναριῶν, τὴν ἀσπράδα τοῦ μαρμάρου, τὴν μαργιολιά τῶν νυφῶν, τὰ χρώματα τῆς αὐγῆς, τὴν ἐλαφράδα τῶν χαρίτων . . . Τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν ποὺ ἀνθίζουν εἰς τὸ βάθος τῆς πηγῆς, κυλᾷ στὸ νερὸ. Ξαπλωμένος, μὲ τὰ πόδια μέσα στὸ δροσερὸ νερὸ μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὰ ζιμπούλια, ὁ Νάρκισσος κυττάζει νὰ γοργοπερνᾷ, ἢ σουρωμένη θωριά τῶν συνέφων ὡσὰν βέλα ἀλαφρὰ σκορπισμένα εἰς τὸ στερέωμα. «Γιατὶ νὰ μὴ γνωρίσω τὴν ἡδονὴ ποὺ νοιώθει ἡ γυναῖκα, μὲ τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου στὰ μάτια μου; Ἀγαπῶ αὐτὲς τὲς νύφες κι' ἐμένα, στὸν ἑαυτό μου . . . ἀνακατόνων μεσ' τὸν ἑαυτό μου, τὴν εὐχαρίστηση ν' ἀγαπῶ καὶ ν' ἀγαπιέμαι: τὸ πῆδημα τῶν Σατύρων καὶ τὴ χαρὰ τῶν ξαφρισμένων νυφῶν, τὴ χαρὰ τῶν νυφῶν ποὺ τὲς θαμπώνουν οἱ ἀχτίδες τοῦ Ἥλιου . . . Ἄχ! γιὰ νὰ γνωρίσω τὴ βαθειὰ εὐχαρίστηση τῆς γυναικείας ἡδονῆς, θὰ ὑποτασσόμουνα χωρὶς ἀγανάχτιση στὴν κτηνώδη ὀρμὴ ἑνὸς Σατύρου ποὺ θ' ἄθελε ν' ἀπολάβῃ τὶς χάρες μου! Ἔρωτα, μικρούτσικε θεοῦλῃ μὲ τὴν εὐκολολύγιστη μέση, ἔλα στὴν ἀγαπητικιά σου—ἐγὼ εἶμαι ὁ Νάρκισσος μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά, ἢ πιὸ γλυκεῖα καὶ τρυφερή, ἢ πιὸ ὠραία νύφη, ὦ Ἔρωτα μὲ τὰ παθητικὰ μάτια σου . . . Ἔρωτα ἀγαπητικιέ μου ἔλα καὶ κάμε με νὰ γνωρίσω τὴν ἐσωτερικὴ ἡδονὴ ποῦ ἀνοικοκλίνει τὰ σπλάγχνα τῶν νυφῶν ὅταν τὸ τραγῆσιο μοῦτρο τῶν Σατύρων χαμογελᾷ μέσα στὰ προσωπᾶκια των κι' αὐτὲς σμίγουν στὶς ἀνατριχίλες τῆς ἡδονῆς τὸ φέγγος, τὸ φέγγος τὸ φλογερὸ τοῦ Ἥλιου . . . κάμε με νὰ νοιώσω τὴν συγγίνηση τῶν νυφῶν, τὴ γλυκεῖα συγγίνηση τῆς γυναικείας, τὴ συγγίνηση . . . Ἄχ! ἄς τσακισθῇ ὁ κόσμος μπροστὰ στὸ λαμπερὸν Ἥλιο! Ἥλιε φέρε μιὰ κορώνα ἀπὸ φωτιὰ καὶ καπνὸ, ἀχτίδες καὶ σύνεφα. Τὰ νέφη ἀνοικοκλείουν καὶ σχίζονται ἀπὸ ἄγραμμές, τὰ νέφη ἀνοικοκλείουν στὸ Σύμπαν . . . Ὑπάρχουν κόσμοι πιὸ μακρὰ ἀπ' τὰ σύνεφα ἀκίνητοι κόσμοι κολημένοι στὴ παγκόσμια σφαῖρα ὡσὰν χρυσᾶ κλητήλια εἰς τὸ θόλο ναοῦ, κόσμοι ποῦ κυττᾶν τὴ γῆ καὶ ποῦ εἶνε τ' ἀσάλευτα μάτια τοῦ ἀπείρου . . . Λαχταρῶ ἐγὼ ὁ μονόχρωτος ἀγαπητικὸς ἐρωτεμένος μὲ τὲς ἡδονές μου κάτω ἀπ' τὰ μάτια τοῦ κόσμου . . . Δὲν εἶνε παρὰ ἐγὼ καὶ ἡ εἰκόνα μου, ἡ πολυαγαπημένη εἰκόνα μου, ἢ πιὸ γλυκεῖα ἢ πιὸ τρυφερὴ ἀπὸ τὶς νύφες . . . Ἀντρίκια χάρη ποῦ θάτανε ἡ γυναῖκα τοῦ Ἔρωτα . . . »

Ἐρωτὸς ὁ Νάρκισσος σκύβει πρὸς τὸ μέρος τῆς εἰκόνας του ποῦ τρέμει μεσ' τὸ νερὸ τῆς λίμνης. Ὁ Ἥλιος χρυσώνει μὲ τὲς ἀχτίδες του τὸ νερὸ ὅπου ὁ Νάρκισσος θωριέται. Τὸ παλληκάρι κρυφολαχταρᾷ τὸ σφιξίμο τῆς σκιᾶς του. «Ὁ Νάρκισσε ξανθιά ναπαῖα μὲ μάτια παιδικὰ, ἢ σάρκα σου εἶνε ζυμωμένη μὲ τὴν φεγγοβολὴ τοῦ Ἥλιου ἢ σάρκα σου εἶνε σάρκα τοῦ Ἥλιου . . . Σ' ἀγαπῶ! Τὸ χέρι μου ζητᾷ στὸ σῶμα μου τὰ κάλλη τῆς θωριᾶς σου· σ' ἀγαπῶ, σ' ἐμένα ὅταν κινῶ ἔτσι τὰ χέρια μου πλεμένα στὴ μέση μου, καὶ τὸ φιλί μου ζητᾷ τὴ μυρωδιά, τὴν ἀνατριχίλα τῆς σάρκας μας στὸ ψεῦτη ἀέρα,

στό λαμπερό νερό . . . ὁ καθάριος μου εἰκόνα, Νάρκισσε πολυαγαπημένε στή φεγγοβολή τοῦ Ἡλίου, κάτω ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου . . . ».

Στὸ τίναγμα τοῦ Ναρκίσσου, ἡ εἰκόνα του ἀποτραβιέται, φεύγει στὰ βάθη τοῦ νεροῦ. Ξεμεθυμένο τὸ παλληκάρι κλαίγει γιὰ τὴ χαμένη φαντασίωση τὴν ἀγαπημένη ἡδονικὴ φαντασίωση ποὺ ἐσβύστηκεν ἀπ' τὸ κυμάτισμα τοῦ ἄπιστου νεροῦ, Μὲ τὸ κυμάτισμα τοῦ νεροῦ σκορπᾷ τὴ φεγγοβολιὰ τοῦ ἡλίου ποὺ ἀρχινᾷ νὰ βασιλεύη. Καὶ μέσα στὴν λίμνη πνίγονται τὰ λεπτοκαμωμένα μέλη τοῦ Ναρκίσσου, ἡ κιχλιμπαρένια σάρκα του, τὰ μουδιασμένα χέρια του, πνίγονται τὰ ξανθὰ μαλλιά του ποὺ πλενε στὸ νερὸ σὰ νάτανε ἀφρός, πνίγεται ἡ ἀλαργινὴ ματιά του, ἡ τελευταῖα ἀνάσα του, οἱ φιλιτισιένες κόχες τῶν ἀφτιῶν του τὸ τριανταφυλλένιο στόμα του, ἡ χαριτωμένη φωνή του σβύνει. Ὁ Νάρκισσος πεθαίνει σκλάβος τῶν χορταριῶν σταυρωμένος στὰ καλάμια ἀπὸ τὰ κύματα ποὺ ὄλο καὶ μπήγουν στὴ σάρκα του κρυερὸς σαΐτες . . .

Ἀπὸ μακρὰ οἱ νύφες εἶδαν τὴν ἐρωτικὴν ἀγωνία τοῦ Ναρκίσσου καὶ τρέχουν γιὰ νὰ τότε βγάλουν ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη θέση του. Ἄλλ' ἢ βιά τους εἶνε περιττὴ : τὸ ρεῦμα ὡσὰν προδότης ἀρπάζει τὸ παλληκάρι σέρνει τὸ τέλειο κορμί του στὰ ἀνοιχτὰ τῆς λίμνης. Καὶ σ' ἐκείνον, σ' ἐκείνον ποὺ ἦτανε ὠραῖος ὡσὰν τοὺς Ὀλύμπιους, ἀρμονικὸς σὰν τὲς Μοῦσες καὶ ποὺ πήγαινε στὸ Θάνατο, ἀπλώνουν λυπημένες χέρια ἀνώφελα. Μὰ νὰ εἰς τὴν ὄχθη φυτρῶνουν ἀμέτρητα ἴσια κοτσάνια μὲ ξανθὰ μπομπούκια, ἀνοιχτὰ σὰν τὰ μαλλιά τοῦ Ναρκίσσου. Σκυμμένες μὲ δάκρυα στὰ μάτια, πάνω σαυτὸ τὸ ἄνθος, ἀλόγιαστα ρουφοῦν οἱ νύφες τὸ ἐξωτικὸν ἄρωμα του. Ξελογιασμένες ἀπ' τὴ γλύκα ἀνασαίνουν γιὰ ὦρα καὶ φαντάζουν γύρω στὴ φόνισσα λίμνη καὶ στὶς σκιές τῆς ὡσὰν φωτεινὴ κορώνα ἀπὸ γυναικῆσια κορμιά . . .

Τὸ πρῶτ' ὅταν ἐξύπνησαν ἀποκαμωμένες, γιὰτὶ στὸν ὕπνο τους γλυκοφαντάστηκαν τὲς χάρες τοῦ Ναρκίσσου, πλέκουν στεφάνια μὲ τὰ χίλια δυὸ ἄνθη ποὺ εἶχαν φυτρώσει ὀλοῦθε. Καὶ λένε :

« Ἡ λεπτοκομωμένη ὁμορφιά τῶν λουλουδιῶν αὐτῶν ποὺ εἶνε ὀρμητικὰ καθὼς ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης καὶ ἡ μυρωδιά τους ποὺ ξετρελλαίνει καθὼς ἡ ἡδονή . . . ζωντανεύουν τὴν πολυτιμημένην ψυχὴ τοῦ Ναρκίσσου γιὰτὶ εἶδαν τὴν ἀγωνία του. Τώρα ἄς πλέξομε μὲ τὶς πλεξοῦδες τοὺς ξανθοὺς αὐτοὺς ναρκίσσους ποὺ ἐδῶθε γιὰ πάντα θὰ μᾶς θυμίζουν τὸ ξανθὸ πολυαγαπημένο μας παλληκάρι »,

Ὁ σοφὸς γέρος ἐσώπασε. Οἱ νέοι μαζωμένοι γύρω στὴ σοφία του ὄνειρευόνταν . . . Τώρα ἡ σιὰ τῶν δέντρων ἦταν μαύρη στὸ κόκκινο σούρωπο, τὰ ἐληόδεντρα ἦταν σὰν χοντροκομῆνοι νάνοι, καὶ τ' ἀσημένια κλώνια τους ἔφρυσαν στὸ δυσμικὸν ἀγέρι. Ὁ Ἡλιος ἀργόσβυεν χυμένος σὲ ὑπέροχες πορφύρες. Καὶ ἡ Ἡμέρα ἦταν ὄνειρο ποὺ ἐσβυνε μπροστὰ στὴ Νύχτα.